

Francesc Rotger

Aquests dies, la cartellera escènica de Palma ens ha apropat dues versions d'històries ja conegudes per les seves adaptacions al cinema. Casualment, totes dues en castellà. En aquest sentit, la realitat lingüística de l'arxipèlag és molt diferent pel que fa al teatre i pel que fa al cinema. La majoria dels espectacles teatrals que es programen a Mallorca són en mallorquí o català, i això és lògic, perquè la pràctica totalitat de les companyies de l'illa fan

feina en aquesta llengua, i, d'altra banda, en els darrers anys sembla evident que hi ha una activitat dramàtica més interessant a Barcelona que, a Madrid. En canvi, trobar una pel·lícula en català a Palma és un fet insòlit. Un altre dia, ja parlarem de les dificultats de trobar una pel·lícula en versió original, que són lleugerament menors.

Anava a parlar, però, d'aquestes dues produccions teatrals: *La huella*, d'Anthony Shaffer, es presentava a l'Auditori, amb Agustín González i Andoni Ferreño, i *El cartero y Pablo Neruda*, d'Antonio Skármeta, a càrrec de la companyia de Bilbao, Maskarada, al Teatre Principal. Joseph Mankiewicz va dur al cinema la peça de Shaffer, amb Michael Caine i Laurence Olivier, i m'atrevesc a apuntar que és una petita obra mestra dins la seva filmografia, d'altra banda impressionant. *El cartero de Neruda* la va dirigir com a pel·lícula el mateix Skármeta, però és molt més coneguda una segona versió, la que va realitzar Michael Radford i que protagonitzà Massimo Troisi, al seu

darrer treball davant les càmeres. No sé si és massa fort qualificar de clàssics *La huella* de Mankiewicz i *El cartero y Pablo Neruda* de Radford; supòs que no tant convenir en què totes dues figuren, com a mínim, dins l'ampli sac de les pel·lícules recomanables de les darreres dècades.

Fins ara, el cinema s'havia alimentat del teatre, agafant molts dels seus arguments. Darrerament, també el teatre s'alimenta del cinema. Perquè no hi ha dubte que aquests referents cinematogràfics contribueixen a despertar la curiositat de l'espectador teatral, qui sap si ansiós d'establir comparacions entre totes dues versions. És clar que hi ha diferències. Maskarada torna la història del carter i el poeta al Xile d'Allende, mentre que la posada en escena de *La huella* a càrrec del director d'escena Ricard Reguant, suggereix, em sembla, que així com la pel·lícula de Mankiewicz o bé és un clàssic o bé s'apropa a aquesta categoria, la peça de Shaffer potser no arriba a tant, encara que el mateix Reguant així la qualifiqui en el programa de mà de l'espectacle. El que sí comença a semblar un clàssic és Agustín González, de tan bon actor com és. □

